

На другата вечер сиромашът и жена му отишли на гости у богатия. Тъ не могли да се начудят на богатствата и красотитъ въ дома му. До късно презъ нощта яли, пили и се веселили. На тръгване богатиятъ взелъ едно недопълнено съ жълтици гърне и го подарилъ на бедняка.

— Вземи това гърне съ жълтицитъ. Ти знаешъ какъ да живѣешъ. Нареди живота си по-добре.

Сиромашътъ, като видѣлъ толкова пари, едва не полудѣлъ отъ радостъ. Благодарилъ, сбогували се и си отишли.

Но отъ този день насетне животътъ на сиромаша се коренно промѣнилъ. Отъ тъмни зори до късна вечеръ той тичалъ, работѣлъ, не си дояждалъ и доспивалъ, само и само да напълни гърнето. Почналъ да отслабва и работата, която по-рано му била лека, сега му била страшно тежка.

Видѣлъ сиромашътъ, че всичко това не отива на добро. Една сутринъ взелъ той гърнето съ жълтицитъ и право въ къщата на богатия.

— Вземи си гърнето съ жълтицитъ. Отъ като ми го даде, не видѣхъ мира, — казалъ сиромашътъ и си отишълъ радостенъ.

Ив. К. Бончевъ